

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

NAGY ÉS TÁRSAI kontra MAGYARORSZÁG

(61530/00 sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2004. szeptember 14.

Ezen határozat az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Nagy és társai kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

J.-P. COSTA *elnök*,
A.B. BAKA,
K. JUNGWIERT,
V. BUTKEVYCH,
W. THOMASSEN
M. UGREKHELIDZE,
A. MULARONI, *bírák*,
és S. DOLLÉ, *a Szekció hivatalvezetője*,

Tekintettel arra a határozatra, hogy a Bíróság az Egyezmény 29. cikkének 3. bekezdését alkalmazva együtt vizsgálja az ügy elfogadhatóságát és érdemét,

2004. augusztus 24-én zárt ülésen tartott tanácskozás után,

Az akkor elfogadott alábbi határozatot hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy Magyarország ellen benyújtott kérelem (61530/00 sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. cikke alapján három magyar állampolgár, Nagy Gyula, Veizer György és Veizer Györgyné („a kérelmezők”) 2000. június 4-én terjesztettek a Bíróság elé. Veizer Györgyöt és Veizer Györgynét Barbalics I., Nagyatádon (Magyarország) praktizáló ügyvéd képviselte.

2. A Magyar Kormányt (a "Kormány") képviselője, dr. Höltzl Lipót, az Igazságügyi Minisztérium helyettes államtitkára képviselte.

3. 2002. december 10-én a Bíróság arról határozott, hogy közli a kérelmet a Kormánnyal. Az Egyezmény 29. cikke 3. bekezdésének rendelkezései alapján úgy határozott, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együtt vizsgálja.

A TÉNYEK

4. A kérelmezők megnevezésük sorrendjében 1943-ban, 1943-ban, illetve 1944-ben születtek és Dunavecscén, illetve Budapesten élnek.

5. A Fővárosi Bíróság 1988. június 30-i ítélete nyomán a kérelmezőket egy "szánkónak" nevezett eszköz feltalálóiaként jegyezték be. Részesedésük a találmányban megnevezésük sorrendjében 35%, 20% és 40% volt. 5% egy negyedik személyé, aki nem vesz részt félként a Bíróság előtti eljárásban.

6. 1993. október 5-én Nagy Gyula és Veizer György pert indított a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság mint elsőfokú bíróság előtt egy termelőszövetkezet ellen. Licencia díjat és az eszköz birtokba adását követelték.

7. 1994. március 16-án és május 25-én a Megyei Bíróság tárgyalást tartott. A május 25-i tárgyaláson a bíróság dokumentumok előterjesztésére hívta fel az alperest. Mivel az alperes nem tett eleget a végzésben foglaltaknak, 1994. szeptember 16-án a bíróság pénzbírsággal sújtotta.

8. 1995. március 2-án a Megyei Bíróság meghallgatta a feleket.

9. 1995. március 9-én a Megyei Bíróság megítélte a licenciadíjat és annak kamatait, továbbá arra kötelezte az alperest, hogy az eszközt adja ki Veizer Györgynek.

10. Az 1995 márciusában előterjesztett fellebbezések nyomán 1996. május 29-én a Legfelsőbb Bíróság mint másodfokú bíróság több tanút meghallgatott. 1996. szeptember 11-én kelt részítéletében a Legfelsőbb Bíróság helybenhagyta az elsőfokú ítéletnek a dolog kiadásával kapcsolatos döntését, az ítélet többi részét pedig hatályon kívül helyezte, s az ügyet visszautalta a Megyei Bíróság elé.

11. Bár a részítélet jogerőre emelkedett, az alperes nem adta ki az eszközt Veizer Györgynek. Az ezt követő végrehajtási eljárás eredménytelen volt. Ennek következtében Nagy úr és Veizer úr kiterjesztette keresetét, kártérítést és elmaradt hasznuk megtérítését követelve, amelytől azért estek el, mert nem tudták hasznosítani az eszközt.

12. A folytatódó eljárásban a Megyei Bíróság 1997. január 6-án mérnökszakértőt rendelt ki. A szakértő 1997. március 17-én előterjesztette, 1997. június 10-én pedig módosította szakvéleményét.

13. Mivel az 1997. október 14-i tárgyaláson a felek nem jelentek meg, a Megyei Bíróság az eljárás szüneteléséről határozott. Veizer úr 1998. január 29-én előterjesztett kérelmére az eljárás folytatódott.

14. 1998. március 26-án és június 9-én a Megyei Bíróság tárgyalást tartott. A június 9-i tárgyaláson a bíróság meghallgatta a szakértőt és szakvéleményének kiegészítésére kérte fel.

15. 1998. szeptember 2-án a Megyei Bíróság további kérdéseket intézett a szakértőhöz, amelyekre a szakértő 1998. szeptember 25-én válaszolt. Az 1998. szeptember 30-án tartott tárgyaláson a bíróság felkérte a feleket, hogy terjesszék elő a kiegészített szakvéleménnyel kapcsolatos észrevételeiket.

16. 1998. november 16-án a harmadik kérelmező, Veizer Györgyné is pert indított a termelőszövetkezet ellen, azonos keresettel. Perét egyesítették a már folyamatban lévő perrel

17. A Megyei Bíróság 1999. március 3-án és 24-én tárgyalást tartott.

18. 1999. április 28-án a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság részben helyt adott a kérelmezők keresetének. 1999. június 11-én a kérelmezők fellebbeztek.

19. 2001. november 14-én a Legfelsőbb Bíróság mint másodfokú bíróság helybenhagyta az elsőfokú ítéletet. Az ítélet jogerőssé vált.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

20. A kérelmezők azt panaszolták, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében előírt “ésszerű idő” követelményével. A 6. cikk 1. bekezdése kimondja:

“Mindenkinek joga van arra, hogy...bíró...ésszerű időn belül... hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában...”

21. A Kormány vitatta az állítást.

22. A figyelembe veendő időszak Nagy és Veizer urak perében 1993. október 5-én, Veizerné asszony perében pedig 1998. november 16-án kezdődött, s mindhármuk esetében 2001. november 14-én zárult le. Ilyen módon két bírósági szinten nyolc, illetve három évig tartottak a perek.

A. Elfogadhatóság

23. A Bíróság megjegyzi, hogy Nagy úr és Veizer úr panaszai nem nyilvánvalóan megalapozatlanok az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése értelmében. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlanok. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani őket.

24. Veizerné panaszát illetően a Bíróság észrevételezi, hogy perét csak 1998. november 16-án indította meg a Megyei Bíróság előtt. Az eljárás 2001. november 14-én befejeződött. Így a per két bírósági szinten három évig tartott. Igaz, a fellebbezési eljárás valamelyest elhúzódott. A Bíróság azonban úgy találja, hogy az eljárás teljes hossza nem haladja meg az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése által megkövetelt ésszerű időt.

Ebből következik, hogy e kérelmező panasza nyilvánvalóan megalapozatlan, s az Egyezmény 35. cikke 3. és 4. bekezdésének megfelelően a panaszt el kell utasítani.

B. Érdem

25. A Kormány azt állítja, hogy a kérelmezők is hozzájárultak az eljárás elhúzódásához azzal, hogy nem jelentek meg az 1997. október 14-i tárgyaláson, és gyakran módosították keresetüket. A Kormány fenntartotta, hogy azon inaktív időszak kivételével, amelyre a Legfelsőbb Bíróság előtti eljárásban került sor, a hazai bíróságok késedelem nélkül jártak el.

26. A kérelmezők vitatták az állítást.

27. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset egyedi körülményei fényében, a Bíróság esetjogában kidolgozott kritériumok figyelembe vételével kell megítélni, különös tekintettel az eset bonyolultságára, a kérelmező és a releváns hatóságok magatartására és arra, hogy mi volt a per tétje a kérelmező számára (ld. többek között *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

28. A Bíróság úgy véli, hogy az ügy nem volt különösebben bonyolult sem a tények, sem pedig az alkalmazandó jog tekintetében.

A felek magatartását illetően a Bíróság észrevételezi, hogy az 1997. október 14-i tárgyaláson való megjelenés elmulasztása legfeljebb három hónapos késedelmet okozott. Továbbá, nincs jele annak, hogy a kérelmezők bármilyen módon visszaéltek volna eljárásjogi jogaikkal.

A bíróságok magatartását illetően a Bíróság úgy véli, hogy bár a Megyei Bíróság rendszeres időközönként tárgyalást tartott, a hazai bíróságok nem használták fel a rendelkezésükre álló időt arra, hogy a perek mielőbbi lezárása érdekében felgyorsítsák az eljárást.

Továbbá, a Bíróság megjegyzi, hogy a kérelmezők 1999. június 11-én előterjesztett fellebbezését a Legfelsőbb Bíróság csak 2001. november 14-én bírálta el. Ezt a két év és öt hónapos késedelmet az Állam terhére kell róni.

29. A fenti megfontolások elegendőek ahhoz, hogy a Bíróság arra a következtetésre jusson, hogy a kérelmezők ügyét nem tárgyalták ésszerű időn belül. Ennek megfelelően az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

30. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

31. Veizer úr 67 118 euró összegű vagyoni és nem vagyoni kártérítést kért.

Nagy úr 78 740 euró összegű vagyoni és nem vagyoni kártérítést kért.

31. A Kormány túlzottnak találta a kérelmezők követelését.

32. A Bíróság nem talál okozati összefüggést a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért a követelések ezen részét elutasítja. Nem vagyoni káruk megtérítéseként azonban fejenként 6 500 eurót ítél meg Veizer úr és Nagy úr számára.

B. Költségek és kiadások

33. Veizer úr 229 eurót, Nagy úr pedig 269 eurót kért költségei és kiadásai megtérítéseként.

34. A Kormány nem terjesztett elő észrevételt ezen igényekkel kapcsolatban.

35. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak akkor jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, ha bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükségszerűen felmerültek, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság ilyen címen Veizer úr számára 229 euró, Nagy úr számára pedig 269 euró megítélését tartja ésszerűnek.

C. Késedelmi kamat

36. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Veizer úr és Nagy úr tekintetében elfogadhatóvá *nyilvánítja* az eljárás hosszával kapcsolatos panaszt;
2. Veizerné tekintetében elfogadhatatlanná *nyilvánítja* az eljárás hosszával kapcsolatos panaszt;
3. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
4. *Megállapítja*:
  - (a) hogy az alperes Kormány attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, köteles Veizer úr számára nem vagyoni kár tekintetében 6 500 eurót (hatezeröttszáz euró), költségei és kiadásai tekintetében pedig 229 eurót (kettőszázhuszonkilenc euró), és az ezen összegeket terhelő adók összegét kifizetni az alperes Állam nemzeti valutájában, a kifizetéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
  - (b) hogy az alperes Kormány attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, köteles Nagy úr számára nem vagyoni kár tekintetében 6 500 eurót (hatezeröttszáz euró), költségei és kiadásai tekintetében pedig 269 eurót (kettőszázhuszonkilenc euró) és az ezen

összegeket terhelő adók összegét kifizetni az alperes Állam nemzeti valutájában, a kifizetéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(c) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;

5. A kérelmezők igazságos elégtétellel kapcsolatos további követeléseit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2004. szeptember 14-én a Bíróság eljárási szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

S. DOLLÉ
hivatalvezető

J.-P. COSTA
elnök